

ŠPATNÝ SOUDCE

Povídá se, že jednoho dne se přihodilo toto:

Myška rozhrzala krejčímu oblečení. Krejčík se vydal hledat soudce.

Tím byl tenkrát pavián, a ten pořád jenom spal. Krejčík ho probudil a takhle si mu postěžoval: „Otevři oči, paviáne! Koukej, proč tě budím. Samá díra!

Takhle mi rozhrzala oblečení myška, jenže ona tvrdí, že to není pravda, a svádí to na kočku. Kočka se zase dušuje, že je nevinná, a škodolibě tvrdí, že něco takového musí mít na svědomí pes. Jenomže pes všechno zatlouká a dělá dusno, že za to může hůl. Hůl zase vinu svaluje na oheň a dotírá:

„To oheň, oheň to udělal! Oheň o tom ale nechce ani slyšet. Brání se: ‚Nenene, to já ne, to voda!‘ Voda předstírá, že o ničem nemá ani páru, přesto naznačuje, že viníkem je slon. Slon se vzteká a všechno to hází na mravence. Mravenec zrudne, začne pobíhat, brebentit a svolávat všechny ostatní. Ti se začnou hádat a křičet tak hlasitě, že nemůžu zjistit, kdo mi zničil to oblečení! Jenom kvůli nim ztrácím čas, honí mě od čerta k ďáblu, nechají mě běhat, tvrdnout, dožadovat se a dohadovat, a nakonec mě bez zaplacení posílají pryč. Huš, paviáne, otevři oči a koukni se na to! Samá díra! Co se mnou bude? Jsem teď na mizině!“ naříkal krejčí.

Neměl přitom co ztratit, ten krejčík. Byl to chudák, doma měl vytáhlou a vyzáblou ženu a mnoho malých dětí, kluků i holčiček, a ještě jakousi zlou stařenu, ta se neustále zdržovala před jeho dveřmi. Nebyla to jeho babička, kdepak, ani matka jeho ženy, ani žádná cizinka, patřila do rodiny. Byla to stará čarodějnice, která se ho zmocnila, jeho i celé rodiny, a strašně je soužila. Měla dlouhé zuby a v zádech místo páteře dlouhou čepel nože. Jmenovala se Bída. Bída bydlela u jeho dveří a čím víc krejčí pracoval, tím víc mu toho Bída brala. Nestydatě chodila dovnitř, vykrádala hrnce a džbány, bila děti, hašteřila se s krejčíkovou ženou i s ním, až nebohý krejčí nevěděl, kde mu hlava stojí. A do toho si přijde myš a rozhrýže všechno oblečení zákazníků, až z něho zbyly jenom díry!

Na mou duši, byl to chudák, ten krejčí, a že byl tak zoufalý, přišel zburcovat soudce, a tím byl tehdy pavián, co věčně jenom spal. „Huš, paviáne, otevři oči, jen se podívej, všude samá díra!“ Pavián se napřímil. Byl velký a tlustý, překypoval zdravím. Poslouchal krejčíka a hladil si srst. Měl sto chutí zalézt zpátky do pelechu. Přesto si předvolal obžalované. Spěchal, aby s tím rychle skoncoval a mohl si zase hodit šlofíka..

Myš přišla obvinit kočku, kočka hodila vinu na psa, pes to svedl na hůl, hůl praskla oheň, oheň zatopil vodě, voda nařkla slona, slon svedl všechno na mravence, a mravenec? Mravenec přišel také. Rozpálený do ruda, s jazykem jako břitva přišel nalít vodu do ohně. Pobíhal tam a zpátky, rozhazoval rukama a šířil klepy, vařil pomluvy. Poštval všechny proti sobě navzájem, každého osočil a přirozeně nezapomněl zdůraznit, že sám je čistý jako lilium.

Nastalo všeobecné pozdvižení! Všichni křičeli jeden přes druhého. Zmatek nad zmatek. Mravenec tak vyváděl, že z toho pavián padal do mdlob. Už už se chystal všechny vyhnat ven, aby si mohl znovu a nerušeně schrupnout ve své chýši, když vtom krejčí překřičel všechny ostatní a připomněl mu jeho soudcovskou povinnost:

„Huš, paviáne! Otevři oči, jen se podívej, všude samá díra!“ Pavián z toho byl celý nakyselo. Co měl dělat? Takový zamotaný případ! A navíc byl tak ospalý, měl sto chutí zase zalézt do pelechu. Tihle lidé ho měli raději nechat na pokoji a vyřídít si tu záležitost sami mezi sebou. Napřímil se. Byl velký a tlustý, překypoval zdravím. Vejral na všechny kolem a pročesával si přitom srst. Netoužil po ničem jiném, než si zase hodit šlofíka. A tak prohlásil: „Já, pavián, nejvyšší soudce nad všemi zvířaty a lidmi, vám nařizuji: Potrestejte se sami navzájem!“

Kočko, ty sežer myš!
Pse, ty pokousej kočku!
Holi, ty napráskej psovi!
Ohni, ty spal hůl!
Vodo, ty uhas oheň!
Slone, ty vypij vodu!
Mravenče, ty štípní slona!
A všichni ven!“

Zvířata vyšla ven a pavián si šel zdřímnout. A od těch dob se zvířata nemůžou vystát. Přemýšlejí jen o tom, jak si vzájemně ublížit.

Mravenec štípe slona.
Slon pije vodu.
Voda hasí oheň.
Oheň pálí hůl.
Hůl bije psa.
Pes kouše kočku.
Kočka žere myš.

„Ale co krejčík?“ namítnete mi. „Co ten? Kdo mu zaplatil rozhryzané šaty?“ Ach ano, co krejčík?

Tak na toho pavián dočista zapomněl. Proto člověku stále jen kručí v břiše. Může si strhnout pupek, kdežto pavián pořád jen spí. Člověk stále čeká na spravedlnost. Věčně nemá do čeho kousnout. A pavián zase, když chce vyjít ven ze své chýše, dá se rychle do běhu po rukou i po nohou, aby ho člověk nepoznal. Proto ho od té doby člověk nevidí jinak než běhat po čtyřech. Kvůli svému popletenému rozsudku ztratil ten moula schopnost chodit po dvou a vzpřímeně.

